BESCHIKKING VAN HET HOF (Derde kamer)
19 februari 1987 *

In zaak 101/86,

S.-O. Mogensen, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd en bijgestaan door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij A. Schmitt, advocaat aldaar, 13, boulevard Royal,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Wolfcarius, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende, in het huidige stadium van de procedure, de ontvankelijkheid van het beroep,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, U. Everling en J. C. Moitinho de Almeida, rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: P. Heim

gehoord de advocaat-generaal,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 23 april 1986, heeft S.-O. Mogensen beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 24 juni 1985 van de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer, houdende afwijzing van het door hem op 29 oktober 1984 gedane verzoek om herziening van zijn indeling, en van het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van de door hem op 24 september 1985 tegen dat besluit ingediende klacht.

2 De Commissie heeft op 25 juni 1986 overeenkomstig artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid tegen het beroep opgeworpen, op grond dat zowel het verzoek als de klacht van verzoeker te laat zouden zijn ingediend.

3 Nadat Mogensen op 4 april 1977 was aangesteld als ambtenaar in de rang LA 6, salaristrap 3, diende hij op 29 oktober 1984 een verzoek in om herindeling per 1 april 1977.

4 Na Mogensen bij brief van 29 januari 1985 om bepaalde documenten en attesten te hebben gevraagd, bracht het indelingscomité op 19 april 1985 een gunstig advies uit over zijn verzoek. Dit werd evenwel afgewezen bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 24 juni 1985. Op 24 september 1985 diende Mogensen tegen dat besluit een klacht in, die onbeantwoord is gebleven.

5 Tot staving van haar exceptie van niet-ontvankelijkheid betoogt de Commissie in de eerste plaats, dat Mogensen zijn verzoek om herindeling te laat heeft ingediend, omdat het hem bezwarende besluit in feite het aanstellingsbesluit van 1 april 1977 is, waartegen hij geen beroep heeft ingesteld en dat thans definitief is geworden. De Commissie erkent weliswaar, dat Mogensen zijn verzoek om herindeling heeft ingediend na de bekendmaking van het besluit van de Commissie van 1 september 1983 inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving, waarbij het ten tijde van verzoekers aanwerving geldende besluit van 6 juni 1973 is ingetrokken en vervangen, doch in de mededeling van de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer van 21 oktober 1983, die in de „Mededelingen van de administratie" vóór het besluit van 1 september 1983 was afgedrukt, was voor de indiening van verzoeken om herindeling een termijn van drie maanden bepaald. Mogensen heeft zijn verzoek om herindeling eerst op 29 oktober 1984 ingediend, terwijl die termijn van drie maanden op 21 januari 1984 was verstreken.

6 In de tweede plaats betoogt de Commissie, dat ook al zou het verzoek om herindeling tijdig zijn ingediend, de klacht van 24 september 1985 hoe dan ook te laat was. Een stilzwijgend besluit tot afwijzing van zijn verzoek om herindeling moet immers worden geacht op 29 februari 1985 te zijn genomen, en Mogensen is daartegen niet binnen de termijn van drie maanden opgekomen. De uitdrukkelijke afwijzing van zijn verzoek om herindeling op 24 juni 1985 zou onmogelijk tot gevolg kunnen hebben, dat de op dat moment reeds verstreken klachttermijn opnieuw ging lopen.

7 Verzoeker van zijn kant betoogt, dat artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut geen enkele termijn voor de indiening van een verzoek bepaalt, en dat een ambtenaar zich dan ook meermaals met hetzelfde verzoek tot het tot aanstelling bevoegd gezag kan wenden. Onder verwijzing naar ‚s Hofs rechtspraak wijst hij er verder op, dat de herindeling van één of meer van zijn collega's die zich in een overeenkomstige situatie als hijzelf bevonden, als een voldoende belangrijk nieuw feit is te beschouwen om zijn verzoek om herindeling te rechtvaardigen. Zijn collega Pedersen — die zich volgens verzoeker in een overeenkomstige situatie als hijzelf bevond — werd op 20 november 1984 opnieuw ingedeeld na een gunstig advies van het indelingscomité van 21 september 1984. Verzoeker is dan ook van mening, dat zijn verzoek van 29 oktober 1984 tijdig is ingediend.

8 Met betrekking tot de bewering dat zijn klacht te laat zou zijn geweest, betoogt verzoeker, dat de termijn van vier maanden waarbinnen de administratie op zijn verzoek moest antwoorden, eerst is gaan lopen op 1 maart 1985, toen hij zijn volledig verzoek bij de Commissie indiende. Aangezien het uitdrukkelijk besluit tot afwijzing op 24 juni 1985 was genomen, zou hij zijn klacht dus wel degelijk binnen de in artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut gestelde termijn van drie maanden hebben ingediend.

9 In de eerste plaats zij eraan herinnerd, dat volgens artikel 90, lid 1, van het Statuut iedere ambtenaar bij het tot aanstelling bevoegd gezag een verzoek kan indienen om jegens hem een besluit te nemen. Volgens ,s Hofs vaste rechtspraak biedt deze bevoegdheid de ambtenaar niet de mogelijkheid om de in de artikelen 90 en 91 voorziene termijnen voor de indiening van de klacht en het beroep te omzeilen, door via een dergelijk verzoek onrechtstreeks de wettigheid van een vroeger besluit te betwisten waartegen niet tijdig is opgekomen. De indiening van een verzoek om herziening van een dergelijk besluit kan dan ook enkel worden gerechtvaardigd op grond van substantiële nieuwe feiten.

10 Ofschoon Mogensen niet tijdig is opgekomen tegen het aanstellingsbesluit van 1 april 1977, betwist de Commissie niet, dat haar voormeld besluit van 1 september 1983 een nieuw feit opleverde, dat ten gunste van verzoeker de termijn voor beroep tegen zijn aanvankelijke indeling opnieuw kon doen ingaan (in deze zin het arrest van 1 december 1983, zaak 190/82, Blomefield, Jurispr. 1983, blz. 3981). Vaststaat evenwel, dat de betrokkene zijn verzoek om herindeling niet binnen de door dat besluit geopende termijn heeft ingediend.

11 Verzoeker meent dat er voor hem niettemin een nieuwe beroepstermijn was ingegaan, omdat hij zijn verzoek heeft ingediend nadat een van zijn collega's — Pedersen — een herindeling had gekregen. Dat zou een belangrijk nieuw feit zijn geweest, dat zijn eigen verzoek kon rechtvaardigen (arrest van 15 mei 1985, zaak 127/84, Esly, Jurispr. 1985, blz. 1437).

12 In voornoemd arrest van 15 mei 1985 overwoog het Hof, dat de omstandigheden dat één of meer collega's van de verzoeker die zich in een overeenkomstige situatie als de verzoeker bevonden, opnieuw zijn ingedeeld, moest worden beschouwd als een belangrijk nieuw feit, op grond waarvan de verzoeker gerechtigd was om ondanks het bestaan van een eerder, niet betwist besluit om herziening te vragen.

13 De door de administratie voor de indiening van verzoeken om herindeling gestelde termijn gold echter gelijkelijk voor alle ambtenaren van de Commissie. Mogensen moest dan ook verwachten, dat andere collega's, die zich in een overeenkomstige situatie als hijzelf bevonden, maar die hun verzoek binnen de gestelde termijn hadden ingediend, opnieuw ingedeeld zouden worden.

14 Zo gezien, kan de herindeling van Pedersen niet worden beschouwd als een nieuw feit dat een nieuw onderzoek van verzoekers herindeling rechtvaardigt. Het door deze op 29 oktober 1984 ingediende verzoek was derhalve te laat.

15 Bijgevolg moet het beroep niet-ontvankelijk worden verklaard, zonder dat op de tweede door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid behoeft te worden beslist.

Kosten

16 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Elk der partijen zal haar eigen kosten dragen.

Luxemburg, 19 februari 1987.

De griffier

P. Heim

De president van de Derde kamer

Y. Galmot